

brandseu kom godt ud af det med hinanden, men Hr. Guldbrandseu havde ogsaa taget det Parti — og saa vidt jeg kan stonne, har ingen kunnet sige andet offentlig, end at han har holdt det — at holde sig fuldstoendig tilbage med Hensyn til sin politiske Anskuelse. Det forekommer mig, at det maatte knibe meget at holde dette for en Mand, som er en saa varm Ven af vor Grundlov, og som med saa megen indvendig Harme maatte se den ham kære Grundlov brudt. Smidlertid det gif. Jeg har flere Gange været til politiske Møder og til private Forsamlinger i den Egn, og den omhandlede Seminarielærer har i alt Fald adskillige Gange været til Stede, men jeg har aldrig hørt ham udtale sig om Politik eller i det hele udtale sig ved disse Besligheder. Altsaa saa forstigtig maatte den Mand gaa for at kunne saa Lov til at passe sin Gerning under de Forhold, hvorunder han levede. Bludselig i Fjor blev han afstediget med noget over en Maaned, sikkert næppe et Par Maaneders Barsel og med Afslutning af Lønningssudbetaling til ham til 1ste August, saaledes at hans Lønning ikke en Gang løb til Skoleaarets Udgang. Hr. Guldbrandseu havde været 11½ Aar Skolelærer og var altsaa den Gang pensionsberettiget; hvilket man plejer at tage Hensyn til, og har derefter været Seminarielærer i 8 Aar, en Seminarielærer, som baade Modstandere og Venner, baade Højre og Venstre blandt Eleverne og andre have ydet den største Ros for Dygtighed og Samvittighedsfuldhed, og det vilde man ogsaa komme til at erkende, naar man vilde gennemgaa Eksamenstesterne og sammenligne Karaktergivningene; da vilde man ikke komme til andet Resultat, end at den Sag var i Orden. Ingen har heller underkendt Rigtigheden deraf. Da man saa skulde forhøre sig om, hvorledes det egentlig var gaaet til, ja, saa var det gaaet saaledes til, at der havde udviklet sig et spændt Forhold mellem den ene Mand og de mange, ogsaa Forstanderen. Blandt de mange var der Bestyrere og Medlemmer af konservative Klubber, og der skal ogsaa have været en Bestremand, siger den ærede Minister — jeg veed ikke, om den ærede Minister kan oplyse, om det var den Bestremand, der efter det sidste Valg i Kjøbenhavn udtalte Beklagelse over Højres Tab, og hvem Guldbrandseu efter et Blad skal have svaret: Sig hellere, det var alædeligt — ikke sandt en højst forbrøderisk Dyring paa det Sted. Som nævnt skal der have udviklet sig et spændt Forhold mellem den ene og de mange, det maa anses for givet, og at domme om, hvor Skylden særlig ligger, eller om den ligger i den Luft, vi daglig

maa bruge her til Lands, vil jeg ikke rippe op i. Jeg har min Mening og mine Oplysninger, og har dem ogsaa gennem den Beskftning, blandt hvilken Hr. Guldbrandseu har arbejdet i de 8 Aar. Da det nu var kommet saaledes, er det ogsaa min Mening, at saadanne Forhold kan en Minister ikke vel komme over paa anden Maade end ved at give de stærkere, de mange Ret og den svagere, den enkelte Ret, for saa vidt nemlig, at naar Parterne ikke kunne komme ud af det med hinanden, maa den enkelte vige for de mange. Jeg antager, at det andet vilde være sket under mere utænkelige Forhold her, under Forhold, hvor f. Eks. de mange, lad os sige, vare venstrefindede og den ene højrefindet, saa vilde der vist være taget anderledes fat paa det fra Autoriteternes Side, end der er taget her. Det er nu min Mening. Jeg erkender imidlertid, at Ministeriet næppe kan gøre det anderledes end ved at lade den ene gaa overfor de mange, naar der er et spændt Forhold imellem dem. Det er nu et, og saa vidt kan jeg lade det gaa. Men Ministeriets Stilling derefter er aldeles uden Eksempel. Maa ske Ministeren vil prøve paa at oplyse os om noget lignende Eksempel, jeg kender intet. At foretage dette Skridt mod en Mand, der har tjent i offentlig Virksomhed i omtrent 20 Aar og gjort fortrinlig Nytte og punktlig opfyldt sin Pligt, uden endog at give ham Beslighed til at erklære sig over de Klager, der ere rettede imod ham i Anledning af det spændte Forhold, det er en Hensynsløshed, som efter min Mening ikke taler til Fordel for den Maade, hvorpaa Ministeriet behandler saadanne Spørgsmaal. At sige vedkommende op med saa kort Barsel, snuppe det af endnu hurtigere, end man plejer efter Thendeloven at kunne stille sig af med sine Tjenestfolk, maa være saare lidet tiltalende for alle, men saa derefter intet at gøre for at hde denne Mand den Understøttelse, han efter al Praxis har og efter hans Stilling havde Arv paa, ja endog modsætte sig Forslag derom, naar det kommer fra anden Side, det tror jeg, Ministeren vanstelig vil kunne paavise os noget andet Eksempel paa. Nu har Flertallet med Ordføreren i Spidsen her søgt at bøde paa det ved sit Forslag. Jeg nærer ikke den fjærneste Tvivl om, at dette Forslag vil blive vedtaget, og at denne Vedtagelse om kortere eller længere Tid vil føre til en Afgørelse, men jeg vil dog sige, at en saadan, jeg havde nær jagt Sigeghyldighed for saadanne personlige Spørgsmaal, som har aabenbaret sig i Ministeriets Fremgangsmaade, gør et ilde Indtryk. Her have vi fra Ende til anden i Finanslovs Under-